Súd:	Krajský súd Prešov
Spisová značka:	7Co/11/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu:	8717210821
Dátum vydania rozhodnutia:	30. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Branislav Breza
ECLI:	ECLI:SK:KSPO:2019:8717210821.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Brezu a sudcov JUDr. Martina Fiľakovského a JUDr. Anny Kovaľovej v právnej veci žalobcu Ing. B. I., nar. XX.XX.XXXX, bývajúceho v O.N., na ul. K.N. Č.. XXXX/X, právne zastúpeného JUDr. Matúšom Fabianom, advokátom so sídlom v Poprade, na Nám. sv. Egídia č. 93, proti žalovanému Internet Mall Slovakia s. r. o., so sídlom v Bratislave - mestská časť Ružinov, na ul. Galvaniho č. 6, právne zastúpenému Advokátska kancelária Taragel a Počubayová, s. r. o., so sídlom v Spišskej Novej Vsi, na ul. Starosaskej č. 11, o náhradu primeraného finančného zadosťučinenia a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad zo dňa 29.06.2018 č.k. 20C 62/2017 - 71 takto

r o z h o d o l :

Potvrdzuje rozsudok vo výroku o uložení povinnosti žalovanému nahradiť žalobcovi nemajetkovú ujmu v sume 3.000 eur a vo výroku o trovách konania v časti týkajúcej sa nemajetkovej ujmy.

Mení rozsudok vo výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 8.000 eur, tak, že v tejto časti žalobu zamieta.

Žalovanému sa priznáva náhrada trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 % v časti týkajúcej sa primeraného zadosťučinenia.

Žalobcovi sa priznáva náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v časti týkajúcej sa nemajetkovej ujmy.

o d ô v o d n e n i e :

1. Prvoinštančný súd napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 8.000 eur a nemajetkovú ujmu v sume 3.000 eur. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalobcovi priznal voči žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že žalobca si riadne uplatnil svoj nárok voči žalovanému, avšak tento sa v konaní nebránil produkciou žiadnych dôkazov a svoj postoj obmedzil na odmietanie a popieranie tvrdení žalobcu.

3. Zmyslom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je dosiahnuť vyváženosť miery ujmy v duševnej oblasti človeka s konkrétnym finančným vyjadrením náhrady takej nemajetkovej ujmy a s prihliadnutím na všetky okolnosti konkrétneho prípadu, a tým účinne vyvážiť a zmierniť nepriaznivý následok neoprávneného zásahu a poskytnúť čo najúplnejšiu a najúčinnejšiu občianskoprávnu ochranu osobnosti fyzickej osoby. Právo na ochranu osobnosti primárne poskytuje ochranu pred zásahmi do psychicko-morálnej integrity osoby.

4. S ohľadom na mieru intenzity zásahu do práva žalobcu na ochranu jeho života a zdravia je dôvodné uplatňovať aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v súlade s ust. § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nakoľko v tomto prípade už negatívne následky zásahu nastali a morálne zadosťučinenie nie je postačujúce. Je nepochybné, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu práv žalobcu ako spotrebiteľa, nakoľko každý spotrebiteľ má právo na výrobky a služby v bežnej kvalite, ako aj na ochranu svojho zdravia a bezpečnosti. Navyše, žalovaný ako predávajúci bol povinný na trh uviesť, ponúkať a predávať len bezpečné výrobky. Skutočnosť, že vírivka, ktorá bola dodaná žalobcovi zo strany žalovaného, bola kvalifikovaná ako nebezpečný výrobok so závažným rizikom v zmysle rozhodnutia Slovenskej obchodnej inšpekcie, je na základe vykonaných dôkazov nepochybná. V dodanom tovare - vírivke bol elektrický prúd a došlo k zásahu žalobcu elektrickým prúdom, čo bolo v konaní preukázané svedeckými výpoveďami aj videozáznamom.

5. Dodaná vírivka bola nebezpečným výrobkom, tak ako to bolo konštatované aj orgánmi SOI, oznam bol na internetových stránkach predmetného úradu zverejnený omnoho skôr ako k úrazu došlo. Teda v zmysle objektívnej vedomosti predávajúceho o skutočnosti aké výrobky uvádza na trh, aké výrobky predáva spotrebiteľom a v zmysle jeho zákonných povinností vyplývajúcich zo zákona o ochrane spotrebiteľa konkrétne z ust. § 3 ods. 1, § 6 ods. 1 a § 7 ods. 4 tohto predpisu, došlo k porušeniu spotrebiteľských práv zo strany žalovaného, a teda najmä práva spotrebiteľa na dostanie výrobku v bežnej kvalite, práva spotrebiteľa na ponuku a predaj bezpečných výrobkov a taktiež došlo k nekalej praktike formou klamlivého opomenutia, keďže žalovaný neupovedomil bezodkladne potom, čo o tejto skutočnosti vedieť mal a mohol, že predmetný výrobok je nebezpečný a tým nepredišiel riziku a úrazu. Z prehľadu dodaných víriviek (č.l. 52 spisu) je zrejmé, že žalovaný predmetný tovar dodával ešte približne rok potom, ako bol jeho predaj zakázaný.

6. Čo sa týka samotného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ust. § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, priznáva právo na náhradu nemajetkovej ujmy osobám v prípade, ak došlo k porušeniu ako aj k ohrozeniu osobnostných práv. Zákonná úprava vymedzuje vzťah medzi osobou, do ktorej práv na ochranu osobnosti bolo neoprávnene zasiahnuté a osobou, ktorá neoprávnený zásah spôsobila. Pri neoprávnenom zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby vzniká osobná väzba medzi oprávnenou osobou na jednej strane a povinnou osobou na strane druhej. Práva a povinnosti vyplývajúce z tohto právneho vzťahu sa viažu na určitú osobu.

7. Povinnosť poskytnúť zadosťučinenie podľa § 13 Občianskeho zákonníka je teda subjektívne spätá s tým, kto sa zásahu do týchto práv iného dopustil. Jedná sa preto o výlučne osobnú povinnosť tohto subjektu, ktorá neprechádza na ďalšiu osobu. Občiansky zákonník nemá ani ustanovenie, ktoré by umožňovalo prípadný prechod tejto povinnosti na ďalšiu osobu, ako osobu z tohto hmotnoprávneho vzťahu povinnú. Z uvedených úvah teda vyplýva, že v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej zásahom do osobnostných práv, je v zmysle § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka nositeľom hmotnoprávnej povinnosti ten subjekt, ktorý neoprávnený zásah do osobnostných práv spôsobil. V posudzovanej veci bolo nesporné, že zásah do osobnostných práv žalobcu bol spôsobený dodaním nebezpečného tovaru žalovaným. V prejednávanej veci došlo k ohrozeniu najvyššieho osobnostného práva, a to práva na život, nakoľko použitím nebezpečného výrobku reálne mohlo dôjsť k fatálnym následkom či u žalobcu, alebo jeho rodinných príslušníkov. Zároveň došlo aj k porušeniu osobnostných práv žalobcu, a to práva na zdravie, a to zdravie jednak fyzické ako aj psychické. Traumatické následky spôsobené stresom a obavy z užívania predmetného výrobku pretrvávajú dodnes. Žalobca je nútený navštevovať ambulanciu klinickej psychologičky, kde sa snaží nejakým spôsobom odbúrať prežité zážitky a opäť viesť riadny život. V minulosti rád využíval podobné zariadenia, avšak v súčasnosti je nútený od tohto svojho životného potešenia ustúpiť v celom rozsahu, pretože mu spôsobuje stres a strach.

8. Pojem „nemajetkovej ujmy v peniazoch“ za zásah do osobnostných práv je upravený v Prvej časti Občianskeho zákonníka v ustanovení § 13 ods. 2 ako jeden z právnych prostriedkov ochrany osobnostných práv. Podstatou a účelom nemajetkovej ujmy v peniazoch je poskytnúť fyzickej osobe, ktorej osobnostné právo bolo porušené, priznanie peňažnej satisfakcie. Keďže skutočnú ujmu nie je možné presne zistiť, výška nemajetkovej ujmy sa nedá presne vyčísliť a teda ani preukázať.

9. Pri výške nemajetkovej ujmy u žalobcu súd v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka prihliadal na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Žalobca žiadal priznať

nemajetkovú ujmu vo výške 8.500 eur. Takáto výška ujmy nezodpovedá okolnostiam, za ktorých k porušeniu práva došlo, i keď je jednoznačné, že vzniknutú ujmu žalobcu možno hodnotiť ako maximálne závažnú. Výšku peňažného zadosťučinenia súd určuje na základe voľnej úvahy, ktorá však nemôže byť svojvôľou a pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka musí mať preukázané, že sú tu okolnosti preukazujúce, že v konkrétnom prípade nestačí zadosťučinenie podľa ustanovenia § 13 ods. 1 Občianského zákonníka, a to najmä z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých žalobcovi. Z dokazovania vyplynulo, že žalovaný porušil svoje zákonné povinnosti čím spôsobil úraz žalobcu. Tým došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu, pričom vzhľadom na charakter zásahu je dôvodné domáhať sa zaplatenia náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. S ohľadom na uvedené žalobcovi bol priznaný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v rozsahu 3.000 eur, ktorá sa považovala za primeranú okolnostiam, spôsobenému následku a tiež riziku, ktoré reálne hrozilo.

10. Čo sa týka primeraného finančného zadosťučinenia, vo vzťahu k ustanoveniu § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia sa možno domáhať aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitným predpisom, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.

11. Základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia je teda porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa alebo podľa osobitných predpisov, ktorými sú predpisy na ochranu spotrebiteľa. Uvedený nárok je teda daný, ak dodávateľ porušil osobitnú právnu úpravu, ktorú predstavujú normy na ochranu spotrebiteľov, a to aj vo vzťahu k bezpečnosti dodávaných výrobkov. Účelom týchto právnych noriem je zvýšená ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou a ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má postihnúť dodávateľa, ktorý tieto osobitné právne normy nerešpektuje.

12. V prejednávanej veci je zrejmé, že žalobca si uplatnil nárok za porušenie jeho práva ustanoveného osobitným predpisom. Bolo preukázané, že žalovaný nepostupoval s odbornou starostlivosťou, keď žalobcovi dodal nebezpečný tovar a napriek všeobecnému zákazu predaja tovaru a nariadeného stiahnutia nebezpečného tovaru, tento od žalobcu ani ostatných spotrebiteľov nežiadal vrátiť, a to napriek tomu, že evidentne mal dostatok informácií o kupujúcich. Tovar bol objednaný elektronicky s uvedením kontaktných údajov (meno, poštová doručovacia adresa, adresa elektronickej pošty aj telefónne číslo) a žalovaný nijako nezabránil spotrebiteľovi v užívaní nebezpečného výrobku, a to po dobu minimálne 3 rokov. Žalovaný taktiež nesplnil svoju zákonnú povinnosť vyplývajúcu z ust. § 6 ods. 9 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a neupozornil orgán dozoru na predaj vadných nebezpečných výrobkov a okruh kupujúcich. Takýto laxný prístup k plneniu zákonných povinností nemožno tolerovať a nárok na primerané finančné zadosťučinenie i náhradu nemajetkovej ujmy má v tomto prípade nielen satisfakčnú, ale aj preventívnu funkciu.

13. S ohľadom na uvedené bol naplnený zákonný predpoklad uplatneného nároku na finančné zadosťučinenie a to, že boli porušené práva žalobcu ako spotrebiteľa vyplývajúce z osobitných právnych noriem slúžiacich na ochranu spotrebiteľov, predovšetkým právo na dodanie bezpečného tovaru.

14. Výška priznaného finančného zadosťučinenia aj v tomto prípade závisí od úvahy súdu. Súd pri určovaní zohľadňuje rôzne kritéria, a to intenzitu, časové trvanie závadného konania, satisfakčnú a sankčnú funkciu a podobne.

15. V prejednávanom prípade možno konštatovať, že zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi spočívajúcu v ujme na zdraví a tiež riziku závažnej ujmy na zdraví či smrti. V prípade žalovaného nešlo len o hrozbu akademickú, možnú v budúcnosti, ale išlo už o priame naplnenie rizika tým, že došlo k zásahu žalobcu elektrickým prúdom.

16. Za primeranú výšku finančného zadosťučinenia sa považovala suma 8.000 eur, zodpovedajúca 10-násobku hodnoty nebezpečného tovaru, vírivky, dodanej žalovaným. Táto sa považovala za primeranú

s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobcu ako spotrebiteľa. Žalovaný tak nesplnil svoje zákonné povinnosti predpísané § 6 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. a spotrebiteľa bez zbytočného odkladu neinformoval o nebezpečnosti výrobku a nesplnil tiež zákonnú povinnosť informovať o tom účinným spôsobom verejnosť a orgány verejnej správy, ktoré vykonávajú dozor nad dodržiavaním ustanovení tohto zákona.

17. Zároveň nesplnil ani svoje zákonné povinnosti predpísané § 6 ods. 9 zákona č. 250/2007 Z.z., a to povinnosť bezodkladne predaj nebezpečného tovaru oznámiť orgánu dozoru a uviesť informácie o opatreniach, ktoré prijal alebo ktoré treba prijať na zabránenie ohrozeniu spotrebiteľa. Uvedenou nečinnosťou žalovaný vystavil žalobcu a tiež bližšie neurčený okruh spotrebiteľov riziku poškodenia zdravia, či úmrtia.

18. Priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla konaním žalovaného, je určitou satisfakciou za stav, ktorý v dôsledku nečinnosti žalovaného nastal a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý ako dodávateľ závadne konal. Spotrebiteľ, nie je povinný preukázať ujmu, pretože zákon o ochrane spotrebiteľa nepriznáva právo na finančné zadosťučinenie v prípade vzniku ujmy, ale už vtedy, keď ujma v nadväznosti na porušenie práv spotrebiteľa vzniknúť mohla. V danom prípade boli teda splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia, a preto súd prvej inštancie rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia. Nakoľko žalobca si uplatnil nároky v sume vyššej ako boli priznané a uplatnil si tiež nárok na príslušenstvo, avšak z nároku, ktorý závisel od úvahy súdu, žaloba žalobcu v prevyšujúcej časti bola zamietnutá.

19. Výrok o trovách bol odôvodnený ust. § 255 ods. 1 a § 262 CSP.

20. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Navrhol rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Ako dôvod uviedol, že súčasťou zvýšenej ochrany práv spotrebiteľa je i ustanovenie § 296 CSP, na základe ktorého môže spotrebiteľ označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej a ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania a zákonnej koncentrácii konania sa nepoužijú. Uvedená ochrana je prelomená v zmysle § 292 ods. 3 CSP v prípade ak je spotrebiteľ zastúpený advokátom, čo je i situácia v tomto súdnom konaní. Žalobca v žalobe uplatnil prostriedky procesného útoku, a to výsluch svedkov manželov E., videozáznam zo dňa 03.08.2017, správu o odbornej prehliadke a skúške elektrického zariadenia pracovného stroja zo dňa 25.10.2017, stanovisko Slovenskej obchodnej inšpekcie, psychologický nález MUDr. Š. a odpoveď žalovaného na výzvu žalobcu. Následne žalobca vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného navrhol výsluch svedka Z. C.. Na súdnom pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo dňa 11.05.2018, navrhol žalobca, resp. jeho právny zástupca, výsluch žalobcu a zároveň predložil súdu a žalovanému krátkou cestou listinu o návštevách u MUDr. Š., klinickej psychologičky. Zároveň pri svojom prednese uviedol, že žalobca mal navštevovať i gastroenterologické a neurologické oddelenie, avšak k tejto skutočnosti nepredložil žiadne dôkazy. Na námietku žalovaného, resp. jeho právneho zástupcu, na pojednávaní o neprípustnosti predkladaných dôkazov vzhľadom na koncentráciu konania v zmysle § 153 CSP, súd nepripustil uvedené dôkazy do konania a pripustil len svedecké výpovede manželov E. a dôkazy, ktoré boli priložené k žalobe. Následne na druhom pojednávaní, uskutočnenom dňa 15.06.2018, súd v rozpore s vývojom súdneho konania na prvom pojednávaní, pripustil na strane žalobcu akési vyjadrenie žalobcu s odôvodnením, že ide o procesné právo žalobcu. Na tomto pojednávaní žalobca predložil správu od MUDr. Q. K., pri predložení ktorej nebolo opakovanej námietke žalovaného ku koncentrácii konania vyhovené. Na všetky skutkové tvrdenia a nové dôkazné prostriedky predložené žalobcom na pojednávaniach nemal súd už prihliadať, nakoľko nebol žiaden objektívny dôvod, aby žalobca, resp. jeho právny zástupca, predkladal dôkazy oneskorene. Tým, že súd pripustil žalobcom navrhované skutkové tvrdenia a dôkazné prostriedky na pojednávaniach, došlo na strane žalovaného k narušeniu právnej istoty a k porušeniu zásady spravodlivého súdneho procesu. Uvedené bolo znásobené tým, že sa súd najprv na prvom pojednávaní vyjadril tak, že vyhovie námietke koncentrácie konania žalovaného a to na oboch stranách sporu a nakoniec pripustil všetky dodatočne navrhované skutkové tvrdenia a dôkazné prostriedky žalobcu v rozpore s uvedeným.

21. V rámci dokazovania platí zásada, že každý účastník musí uniesť dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia. Teda kto tvrdí, dokazuje. Žalobca tvrdil, že mu bol spôsobený užitím nebezpečného výrobku úraz a to zásah elektrickým prúdom, ktorý mal mať také vážne následky, že bol spôsobilý privodiť mu smrť a tak v zmysle uvedenej zásady leží na žalobcovi dôkazné bremeno k preukázaniu

jednak vzniku úrazu a jednak vzniku tvrdenej ujmy. Žalovaný vo svojich tvrdeniach od začiatku súdneho sporu uvádzal, že žalobcovi sa úraz nestal, resp. žalobca túto skutočnosť nepreukázal. V tejto súvislosti sa musí aplikovať tzv. negatívna dôkazná teória, ktorá vychádza z toho, že nemožno od účastníka spravodlivo požadovať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti. Samozrejme, aj v týchto prípadoch je možné zo strany súdu preniesť dôkazné bremeno na druhú stranu, avšak už vzhľadom na tvrdenie žalobcu o tom, že sa mu úraz stal, nie je potrebné dôkazné bremeno opätovne prenášať. Zároveň je nutné poukázať na to, že súd v konaní žalovaného na doloženie skutočnosti, že sa úraz nestal, žiadnym spôsobom nevyzval. Predmet sporu je natoľko špecifický, že žalovanému nedáva priestor na zreteľnú obranu proti žalobcovi, nakoľko najvýznamnejšia skutočnosť, či sa úraz stal alebo nestal, nemôže byť zo strany žalovaného preukazovaná namiesto žalobcu.

22. Z predložených dôkazov zo strany žalobcu, odhliadnuc od tých, ktoré nemali byť zo strany súdu pripustené, vyplýva to, že žalobca si u žalovaného zakúpil vírivku, ktorá sa neskôr ukázala ako nebezpečná. Túto skutočnosť, nahlásil výrobca predmetného výrobku spotrebiteľom prostredníctvom Slovenskej obchodnej inšpekcie na jej webových stránkach. Za základe predložených dôkazov nebolo možné dospieť k jednoznačnému záveru, že k zásahu elektrickým prúdom došlo, nakoľko to, či vo vírivke bol alebo nebol elektrický prúd, je jedna vec, avšak skutočnosť, či došlo k zásahu žalobcu elektrickým prúdom, je vec druhá. Žalobca v rámci súdneho konania navrhol na preukázanie tej skutočnosti, že došlo k zásahu elektrickým prúdom, len svedecké výpovede svojich blízkych priateľov, manželov E., ktorých výpovede však nemôžu mať pri hodnotení dôkazov vysokú dôkaznú silu, nakoľko ide o blízke osoby žalobcu, a tak ich výpovede sa javia ako účelové. Uvedené je podporené i tou skutočnosťou, že po údajnom zásahu elektrickým prúdom, ktorý mohol mať smrteľné následky, ako uvádza žalobca vo svojej žalobe i vyjadrení, a ktorý sa p. E. v zmysle jeho výpovede javil ako infarkt, neprivolali rýchlu záchrannú pomoc, ako by sa pri tak vážnych následkoch, ako opisuje žalobca, dalo odôvodnene predpokladať. Vzhľadom na uvedené pôsobia výpovede manželov E.Á. ako účelové a naučené.

23. Žalovaný považuje za potrebné sa vyjadriť i k videozáznamu, ktorý bol doručený žalovanému až na pojednávaní dňa 15.06.2018, na ktorom súd ukončil dokazovanie a žalovanému tak znemožnil akokoľvek sa k videozáznamu bližšie vyjadriť a preskúmať ho. Žalovaný nevie, či bol videozáznam zo strany žalobcu doručený súdu už spolu so žalobou a ide len o opomenutie zo strany súdu alebo či bol videozáznam doručený žalobcom až na uvedenom pojednávaní, nakoľko po tom, čo právny zástupca žalovaného vstúpil do pojednávacej miestnosti boli už CD nosiče s videozáznamom v dispozícii súdu.

24. Podľa názoru žalovaného uvedené merania nie sú použiteľné pre toto súdne konanie a nepreukazujú, že vo vírivke bol elektrický prúd. Z videí nie je preukázateľné, že meranie bolo učinené kalibrovanou skúšačkou určenou na takéto meranie, ktorá by spĺňala platné STN, osobou odborne spôsobilou a nestrannou na učinenie takého merania, že meranie bolo učinené takým spôsobom, aby bola bezpochyby preukázaná vada tovaru a nakoniec z videí nie je možné ani dospieť k záveru, že meranie bolo učinené na vírivke, ktorá bola zo strany žalobcu zakúpená u žalovaného. Z predložených videozáznamov nie je možné vychádzať, nakoľko takéto videá sú neoveriteľné a je vysoko možná manipulácia pri ich zhotovovaní ako i pri meraní a to hlavne z dôvodu, že žalobca sa prezentuje ako osoba znalá oblasti. Čo sa týka predložených lekárskych nálezov, lekársky nález klinickej psychologičky zo dňa 27.09.2017 vznikol s výrazným odstupom času, a preto nie je možné vylúčiť, že takéto stavy u žalobcu neexistovali už predtým, resp. že nevznikli následkom iného úrazu, ktorého existenciu žalovaný zatajuje. V tomto prípade mal žalobca k nespochybniteľnému preukázaniu svojho psychického stavu nechať si vypracovať znalecký posudok u nezávislého znalca. Čo sa týka lekárskej správy MUDr. Q. K., k tejto súd v zmysle pripustenej koncentrácie konania nemal prihliadať, a to i v súvislosti s tým, že bola predložená žalobcom až na pojednávaní dňa 15.06.2018 a tým nebolo žalovanému umožnené sa s touto lekárskou správou bližšie zoznámiť a vyjadriť sa k nej. Z lekárskej správy opäť nevyplýva, aby prípadné zdravotné obtiaže žalobcu boli spôsobené následkom tvrdeného úrazu.

25. V napadnutom rozsudku prvoinštančný súd v odôvodnení uvádza, k akým záverom z vykonaného dokazovania dospel, avšak už žiadnym spôsobom neuvádza postup hodnotenia dôkazov, akým spôsobom sa vysporiadal s jednotlivými námietkami strán sporu, nezmieňuje sa o dôkazoch, ktoré nevykonal a prečo. Vzhľadom na uvedené rozsudok sa javí ako nedostatočne odôvodnený a obsahujúci viaceré procesné chyby, ktoré je možné zhojiť len zrušením a vrátením k novému prejednaniu veci.

26. V zmysle zápisnice zo dňa 15.06.2018, a to konkrétne zo záverečnej reči žalobcu vyplýva, že súd vyzval žalobcu pred pojednávaním k tomu, aby upravil petit žaloby, čo žalobca učinil tak, že namiesto požadovaných 17.000 eur spoločne za oba nároky, uplatnil sumu 8.500 eur z titulu primeraného finančného zadosťučinenia a sumu 8.500 eur z titulu nemajetkovej ujmy a s uvedeným sa prvoinštančný súd stotožnil tak, že z tohto upraveného petitu vychádzal. Žalovaný je presvedčený, že úprava žaloby právnym zástupcom žalobcu na pojednávaní dňa 15.06.2018 je zmenou žaloby v zmysle § 139 a nasl. CSP, keď podľa § 142 CSP o prípustnosti zmeny žaloby rozhodne súd spravidla na pojednávaní, na ktorom bola zmena navrhnutá alebo na pojednávaní, ktoré nasleduje bezprostredne po tom, ako bola zmena žaloby uplatnená podaním mimo pojednávania. O zmene žaloby rozhoduje súd uznesením (§ 234 ods. 1 CSP). Uznesenie, ktorým súd pripustil zmenu žaloby doručuje súd subjektom, ak neboli prítomné na pojednávaní, na ktorom nastala zmena, do vlastných rúk. Súd na návrh žalobcu na zmenu žaloby žiadnym spôsobom na pojednávaní dňa 15.06.2018 a ani dodatočne nereagoval, avšak takúto zmenu si vzal automaticky za svoju a pri rozhodovaní o veci operoval už s nárokmi ako boli uplatnené žalobcom v záverečnej reči. Ide tak jednoznačne o porušenie ďalšieho procesného práva žalovaného v tomto súdnom konaní.

27. V prípade, ak sa odvolací súd stotožní s názorom prvoinštančného súdu, že vznik úrazu je bez ďalšieho riadne preukázaný, nemá žalovaný námietky, čo sa týka právneho posúdenia veci v tejto časti a namieta len výšku priznanej nemajetkovej ujmy, keď podľa slov žalobcu spočíva jeho obmedzenie v tom, že má blok pri vstupe do vírivky. Žalovaný je presvedčený, že nejde o takú ujmu na strane žalobcu, ktorá by odôvodňovala priznanie sumy 3.000 eur, ale jednoznačne niekoľkonásobne nižšiu. Ujma v priznanej výške by bola odôvodnená v prípade, ak by žalobca mal následkom tvrdeného úrazu trvalé následky obmedzujúce ho v jeho dennodennom živote. K uvedenému na porovnanie žalovaný uviedol prípad matky, ktorá vinou lekárov prišla pri pôrode o dieťa, a súd jej priznal nemajetkovú ujmu vo výške 15.000 eur. V pomere s následkami, ktorými má trpieť žalobca, ide o mnohonásobne závažnejšie následky.

28. Čo sa týka nároku žalobcu na primerané zadosťučinenie z dôvodu porušenia zodpovednosti dodávateľa voči spotrebiteľovi, v rozsudku sa správne citujú ustanovenia zák. č. 250/2007 Z.z., avšak tieto sú nesprávne interpretované. Žalobca mal podľa názoru súdu porušiť dve povinnosti, a to povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 6 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. a povinnosť vyplývajúcu z ust. § 6 ods. 9 zák. č. 250/2007 Z.z. K splneniu informačnej povinnosti v zmysle § 6 ods. 9 zák. č. 250/2007 Z.z. došlo tým, že spoločnosť HANSCRAFT s.r.o., ako výrobca týchto výrobkov podala na SOI oznam o nebezpečnosti výrobkov a o zákaze ich ďalšieho predaja. Vzhľadom na jazykový výklad predmetného ustanovenia a použitiu slovíčka „alebo“ v prvej vete ustanovenia nebolo nutné takéto oznámenie opakovať zo strany žalovaného alebo iného subjektu v ustanovení uvedeného, a preto oznámením uvedených informácií zo strany výrobcu došlo i k naplneniu povinnosti zo strany žalovaného.

29. Čo sa týka povinnosti podľa § 6 ods. 5 tohto právneho predpisu, má žalovaný za to, že nedošlo k porušeniu jeho povinnosti, nakoľko uvedené ustanovenie predpokladá vznik tejto povinnosti vo chvíli, keď sa predávajúci dozvie o takej skutočnosti, ktorá nasvedčuje tomu. že spotrebiteľovi predal výrobok, ktorý je nebezpečný. Túto skutočnosť sa žalovaný dozvedel až vo chvíli, keď sa na neho so žiadosťou o vrátenie kúpnej ceny za zakúpenú vírivku obrátil žalobca. Bohužiaľ takéto upozornenie žalovaný neobdržal ani od svojho dodávateľa - výrobcu. Zároveň je však nutné podotknúť, že i pri tejto povinnosti bol žalobca o nebezpečnom výrobku informovaný prostredníctvom orgánu dozoru a z médií, keď v predmetnom oznámení bolo výslovne uvedené, že predmetné výrobky sa odporúča nepoužívať.

30. Žalobca navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

31. Odvolací súd v zmysle zásad ustanovení § 379, § 380 a § 381 CSP preskúmal rozsudok v jeho napadnutej časti spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania a zistil, že odvolanie žalovaného je čiastočne opodstatnené.

32. Vo veci v časti týkajúcej sa uloženia povinnosti žalovanému nahradiť žalobcovi nemajetkovú ujmu v sume 3.000 eur sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

33. Právne bezvýznamnou je námietka žalovaného, podľa ktorej, vzhľadom na zásadu koncentrácie konania upravenú v ustanovení § 153 CSP, súd nemal pripustiť žalobcom navrhnuté prostriedky procesného útoku.

34. Ustanovenie § 153 CSP upravuje sudcovskú koncentráciu konania. V zmysle tohto ustanovenia, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. Ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

35. Vyššie uvedené ustanovenie, ako to vyplýva zo slovného spojenia „nemusí súd prihliadnuť“ upravuje fakultatívnu možnosť súdu neprihliadať na včas nepredložené prostriedky procesného útoku alebo obrany, čo znamená, že je na úvahe súdu, či túto možnosť využije alebo nie.

36. Pokiaľ ide o úpravu žalobného petitu na pojednávaní konanom dňa 15.06.2018, túto nemožno považovať za zmenu žaloby. Podľa ustanovenia § 140 ods. 1 a ods. 2 CSP, zmena žaloby je návrh, ktorým sa rozširuje uplatneného právo alebo sa uplatňuje iné právo. Zmenou žaloby je i podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe.

37. V prejednávanej veci žalobca si od samého začiatku uplatňoval dva nároky, a to nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa ustanovenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka a nárok na primerané finančné zadosťučinenie v súlade s ustanovením § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Nakoľko išlo o dva samostatné nároky, bolo potrebné túto samostatnosť nárokov zvýrazniť aj v petite žaloby. Žalobca v žalobe takto nepostupoval a tieto nároky spojil do jednej sumy 17.000 eur. V tomto smere bolo preto potrebné žalobu opraviť postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 129 CSP. Úpravou žalobného petitu, ktorým žalobca špecifikoval nároky na náhradu nemajetkovej ujmy a na primerané finančné zadosťučinenie, nedošlo k rozšíreniu uplatnených nárokov, ani k uplatneniu iných práv a takáto úprava nepredstavovala ani podstatnú zmenu alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe. Keďže o zmenu žaloby nešlo, nebolo potrebné o nej ani rozhodovať v súlade s ustanovením § 142 CSP.

38. Neopodstatnenými sú aj námietky spochybňujúce základ nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vzniknutej žalobcovi.

39. Podľa ust. § 191 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak.

40. Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Každý vykonaný dôkaz môže byť prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany spochybnený tým, že sa pripúšťa dôkaz opaku dokazovanej skutočnosti. Inak povedané, žiaden dôkaz nedisponuje predpísanou legálnou silou, ktorá by nepripúšťala dôkaz svojho opaku.

41. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou sporu v opačnom procesnom postavení, než je strana sporu, ktorá nesplnila alebo nedostatočne splnila svoju dôkaznú povinnosť. Splnenie dôkaznej povinnosti neznamená automaticky unesenie dôkazného bremena. Dôkazným bremenom v spojitosti s dôkaznou povinnosťou sa rozumie zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. V praxi môžu navrhnuté dôkazy vyznieť ako nepoužiteľné zdroje informácii vo vzťahu k uplatnenej súdnej ochrane bez zreteľa na procesné postavenie strany sporu. Zmysel uplatňovania dôkazného bremena spočíva v zabezpečení reálneho uplatnenia základného práva na súdnu ochranu

aj v prípadoch, v ktorých sa vykonajú všetky navrhnuté dôkazy a súd napriek tomu nemá jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie. V takom prípade musí rozhodnúť v situácii dôkaznej núdze, ktorej dopad pričíta tej strane, na ktorej predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno, t. j. zodpovednosť za preukázanie skutočnosti významných z hľadiska hmotného práva.

42. Žalobca dostatočným spôsobom preukázal, že pri používaní vírivky zakúpenej od žalovaného ho zasiahol elektrický prúd. Uvedenú skutočnosť bez akýchkoľvek pochybností potvrdili pri svojom výsluchu svedkovia Ing. Q. E. a M. E.. Len to, že išlo o priateľov žalobcu, nemôže bez ďalšieho spochybniť pravdivosť ich výpovedí. Tvrdenie spochybňujúce výpovede svedkov je tvrdením žalovaného a preto bolo povinnosťou žalovaného toto svoje tvrdenie preukázať. V tomto smere si žalovaný svoju dôkaznú povinnosť nesplnil. Okrem toho výpovede svedkov podporuje aj ďalší listinný dôkaz, a to správa o odbornej prehliadke a skúške elektrického zariadenia pracovného stroja vypracovaná elektrotechnikom špecialistom Z. C. dňa 25.10.2017. Podľa tejto správy zistená závada bola zdraviu a životu nebezpečná, nakoľko pri zapojení zariadenia do elektrickej siete dochádza priamo napätie na neživú časť, čo je voda vo vírivke. Predaný výrobok tak bez akýchkoľvek pochybností bol spôsobilý ohroziť život a zdravie žalobcu. Slovenská obchodná inšpekcia vírivku označila za nebezpečný výrobok so závažným rizikom a zároveň na území Slovenskej republiky zakázala jej predaj z dôvodu rizika elektrického šoku a utopenia.

43. Podľa ust. § 13 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa ods. 1, najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. V rámci práva na ochranu osobnosti je najvýznamnejšou ochrana života a zdravia fyzickej osoby. U žalobcu došlo k ohrozeniu najvyššieho osobnostného práva, a to práva na život, keď používaním nebezpečného výrobku mohlo dôjsť k ohrozeniu života, či už samotného žalobcu alebo jeho rodinných príslušníkov. Porušené bolo aj právo na zdravie žalobcu, a to preto, lebo traumatické následky spôsobené stresom a obavy z užívania výrobku pretrvávajú u žalobcu dodnes. Žalobca je nútený navštevovať ambulanciu klinickej psychologičky, kde sa snaží odbúrať prežité zážitky a opäť viesť riadny život. V minulosti rád využíval podobné zariadenia, avšak v terajšej dobe je nútený od tejto svojej záľuby ustúpiť v celom rozsahu, pretože mu spôsobuje stres a strach. Podľa záveru psychologického nálezu vypracovaného PhDr. C. Z. zo dňa 27.09.2017, u žalobcu bolo zistené výrazné prežívanie telesných ťažkostí a zvýšená autospekcia. Prítomné boli dysfunkčné negatívne emócie, sociálne odcudzenie od okolia. Zaznamenaná bola neurotická symptomatika, predovšetkým úzkosť, strach, podráždenosť a mnohopočetné obavy, v rámci telesných dysfunkcií gastro a neurologické symptómy. Osobnosť žalobcu je výrazne neuroticky dekompenzovaná, vysoko pravdepodobne v dôsledku reakcie na ťažký stres po zdravie ohrozujúcom negatívnom zážitku. Výsledky vyšetrenia vo všetkých smeroch potvrdili prítomnosť posttraumatických stavov, ktoré sa môžu časom vyvinúť do posttraumatickej stresovej poruchy.

44. Vzhľadom na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v sume 3.000 eur je primeraná. Odvolací súd preto postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 CSP rozsudok vo výroku o uložení povinnosti žalovanému nahradiť žalobcovi nemajetkovú ujmu v sume 3.000 eur a vo výroku o trovách konania v časti týkajúcej sa nemajetkovej ujmy, ako vecne správny potvrdil.

45. Zároveň v tejto časti úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % podľa ustanovení § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, ods. 2 CSP s tým, že o výške náhrady týchto trov rozhodne súd prvej inštancie.

46. Pokiaľ ide o ďalší žalobou uplatnený nárok, a to nárok na primerané finančné zadosťučinenie, tento nebolo možné žalobcovi priznať.

47. Je nepochybné, že v spotrebiteľských vzťahoch určité povinnosti vznikajú i dodávateľom. Jednou z týchto povinností je i povinnosť upravená v ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Vychádzajúc z tohto ustanovenia proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy

spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

48. K uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa po tom, čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde.

49. Z odôvodnenia rozhodnutia je zrejmé, že porušenie povinnosti žalovaného podľa ustanovenia § 6 ods. 5 a ods. 9 zákona č. 250/2007 Z.z. sa riešilo len ako predbežná otázka v súvislosti s uplatneným nárokom na primerané finančné zadosťučinenie. Takýto postup ale možný nie je, nakoľko zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v ustanovení § 3 ods. 5 ako predpoklad pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie uvádza výslovne úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi na súde. To znamená, že bez toho, aby súd v rozhodnutí skonštatoval porušenie konkrétneho práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. a osobitnými predpismi, nemôže sa spotrebiteľ bez takéhoto rozhodnutia s úspechom domôcť práva na primerané finančné zadosťučinenie.

50. V dôsledku uvedeného odvolací súd v súlade s ustanovením § 388 CSP rozsudok vo výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 8.000 eur zmenil a žalobu v tejto časti zamietol.

51. Úspešnému žalovanému v časti týkajúcej sa primeraného zadosťučinenia priznal náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 % podľa ustanovení § 396 ods. 2, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP s tým, že o výške náhrady týchto trov rozhodne súd prvej inštancie.

52. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).